

V daném případě ustanovil cenu požadovaného dříví žal. úřad sám a zakládá své právo k tomu na ustanovení § 5 nař. vlády ze dne 3. září 1920 č. 516 Sb. Tento zákon obsahuje sice v § 4 také předpis o právu požadovati určité předměty potřeby, ale upravuje zásobování obyvatelstva a podniků státních všeobecně, nehodí se jako *lex generalis* na případy, pro které jest dána *lex specialis*, nelze jej tudíž aplikovati na případy požadování hmot pro povznesení a podpoření stavebního ruchu, pro něž závazny jsou předpisy zákona ze dne 27. ledna 1922 č. 45 Sb.

Ostatně ani kdyby se daný případ mohl subsumovati pod ustanovení vlád. nař. č. 516/1920, nenalezl by názor žal. úřadu, že on jest oprávněn cenu požadovaného dříví určit, v nařízení tom opory.

Jest ovšem pravda, že dle § 5 vl. nař. náhradu za požadované zboží určí úřad, jenž o zboží požádal, ale dle § 4 téhož nař. smí zásoby určitých předmětů potřeby požadovati totiko ministerstvo, které s těmi-to předměty hospodaří, předměty pak, se kterými stát nehospodaří, může požadovati dle okolností buď min. zásobování lidu nebo min. obchodu.

Není žádné pochyby o tom, že min. veř. prací ani samo, ani oddělení pro stavební ruch se stavebním dřívím, ani s dřívím vůbec nehospodaří. Nemůže je tedy ani toto ministerstvo ani oddělení pro stavební ruch podle § 4 nař. vlády vůbec požadovati, tím méně může podle tohoto předpisu určit za požadované dříví cenu. Požadovací právo poskytuje žal. úřadu jedině zákon ze dne 27. ledna 1922 č. 45 Sb., na základě něhož také požadování vysloveno bylo, a cena požadovaných hmot smí býti určena jen podle předpisů tohoto zákona, totiž musí se shodovati s cenou cenovým soudem již stanovenou, nebo nebylo-li by cen již ustanovených, s cenou, kterou jest dáti určití soudem cenovým.

Poněvadž se žal. úřad dle těchto předpisů nezachoval, odporuje rozhodnutí jeho zákona a musilo býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 2110.

Pozemková reforma: Právně samostatným ve smyslu § 3 lit a) zákona záborového není objekt, který s jiným majetkem zabraným tvoří jediné těleso knihovny.

(Nález ze dne 21. března 1923 č. 4598).

Věc: Arcibiskupský chlapecký seminář v K. proti státnímu pozemkovému úřadu (min. rada Dr. Jos. Kaňka) o vyloučení objektů ze záboru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

Nss neshledal stížnost důvodnou . . .

Stěžující si ústav žádal sice podáním z 8. června 1921, uváděje, že mu byly zabráný větší i menší domy v K. zapsané ve vložkách č. — — —, aby tyto objekty ze záboru byly vyloučeny; k výzvě, aby oznámena byla přesně čísla popisná domů, za jichž vyloučení ze záboru jest žádáno — udáno bylo 12. prosince 1921, že vložka č. — je dům čp. —, vložka č. — dům čp. — — — a že domů těch užívají nájemníci k

účelům obytným; později dodáno, že pozemků užívají pachtýři, kteří na nich sami pracují a užitek sklízají. Nař. rozhodnutí vychází ze skutkového základu, že žádáno bylo za vyloučení domů č. — — — — v K. a čp. — v Š. ze záboru a rozhoduje pouze o této věci, uvádějíc jako překážku vypuštění domu čp. — a — pouze nepopřenou skutečnost, že domy ty v příslušných vložkách knih pozemkových nejsou zapsány samy, nýbrž jako knihovní tělesa s pozemky zemědělskými, a že proto domy ty nelze pokládati za právně samostatné.

Otázkou, zdali jest možno knihovní tělesa (totiž domy i s pozemky) zapsaná ve vložkách č. — a — celá ze záboru vyloučiti, se nař. rozhodnutí nezabývalo — patrně proto, že v podáních ústavu nemělo pro to podkladu. Poněvadž dle zákona není věci stpú-u, aby — nemá-li pro to potřebného podkladu — z úřední povinnosti zkoumal, ketré nemovitosti dle § 3 lit. a) zábor. zák. jsou ze záboru vyloučeny, nýbrž je věci strany, aby v tomto směru nárok svůj uplatnila a tím rozhodnutí stpú-u dala podklad, nelze v okolnosti, že nař. rozhodnutí se obmezilo pouze na přípustnost vyloučení domů ze záboru a nerozhodlo a vyloučení celých těles knihovních, seznati ani nezákonnost ani vad řízení. Pokud pak jde o otázku, zdali dům tvořící s pozemky jediné knihovní těleso lze na základě § 3 lit a) zábor. zák. bez pozemků ze záboru vyloučiti, vyslovil nss již v několika nálezech — srovn. nález Boh. 931 adm. — právní názor, že pod právní samostatností nutno rozuměti právní schopnost objektu býti sám o sobě předmětem samostatných práv a závazků a že nelze pokládati za právně samostatné ty objekty, které s jiným majetkem zabraným tvoří v jedné a téže knihovní vložce jediné knihovní těleso.

Trváje na tomto názoru a poukazuje dle § 44 jedn. řádu na důvody cit. nálezu, nemohl nss shledati nezákonnost v tom, že nař. rozhodnutí uvedené domy bez pozemků neuznalo za právně samostatné a proto odepřelo vyloučení jich ze záboru . . .

Č. 2111.

Pozemková reforma. — Administrativní řízení:
V řízení o přiděl půdy do vnuceného pachtu nemá obec postavení strany jménem jednotlivých vnucených pachtýřů.

(Nález ze dne 21. března 1923 č. 4599).

V ě c: Obecní rady v P. a D. P. a K. (adv. Dr. Ludv. Krupka z Vyškova) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o neuznání legitimace v zastoupení vnucených pachtýřů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Usnesením obvodové úřadovny stpú v Brně z 12. ledna 1922 bylo stanoveno pachtovné pro vnucené podpachtýře pozemků od velikostaku K. na 90 Kč z 1 měřice. Proti tomuto usnesení podaly obecní rady v P. a D. P. a v K. v zastoupení místních podpachtýřů stížnost k stpú domáhající se změny zmíněného usnesení.

Stpú však nař. rozhodnutím stížnostem těm nevyhověl, ježto stlé nejsou k podání stížností dle platných zásad řízení administrativního